

slaget en skuffelse. Der skulle ryddes op i fradragsjunglen, og her var chancen. Det var ikke rimeligt, at mere velstillede skatteydere fortsat skulle have større skattefordel af en bestemt opsparing end de mindre velstillede.

Også *Hauustrup Clemmensen* (KF) havde mange anerkendende ord om lovforslaget, selv om han kunne have ønsket, at man var nået videre med forenklingen. Det var vigtigt på enhver måde at søge at forøge opsparingen og dermed skabe et mere sikkert fundament for den økonomiske vækst, men de foreslåede skærpelser fandt han under hensyn til de misbrug, der var foregået, forståelige og velbegrundede. Hvad angik indeksordningerne fandt han ikke, at de frembød nogen større misbrugsrisiko. Der var jo sat grænse for, hvor mange kontrakter man kunne oprette, og da ordningerne udnyttedes af en meget bred del af befolkningen, lagde man fra hans partis side vægt på, at ordningerne opretholdtes.

Niels Andersen (V) udtalte sig i det væsentlige på linje med *Hauustrup Clemmensen*. Han gik ind for, at der for indekskontraktens vedkommende blev adgang til ophævelse mod en afgift på kun 25 pct. i tilfælde af invaliditet og død. Han advarede i øvrigt mod de gentagne forandringer af reglerne for opsparingsordninger. Det skabte usikkerhed hos borgerne og gjorde ordningerne mindre tiltrækkende.

For *Nordqvist* (RV) var det et spørgsmål, om der virkelig var behov for de mange forskellige ordninger, som lovforslaget omhandlede. I hvert fald burde man nok kun tillade de allerede kendte og beskrevne former; så risikerede man ikke, at loven blev omgået ved, at man fandt på nye former, som kunne udnyttes til skattefiduser. Han så med nogen skepsis på indeksordningerne, men den stadige inflation gav i hvert fald en saglig begrundelse for dem. Den tilbagevirkende kraft, som var foreslået, var han betænkelig over. Under udvalgsbehandlingen i folketinget måtte man søge at finde en formulering, der kunne fjerne de juridiske betænkeligheder herved.

Omman (SF) var enig med *Grünbaum* i, at en afgift på 35 pct. var for lille. Lovforslaget gav imidlertid al mulig anledning til en samlet overvejelse af problemerne. Der var her tale om skatteregler, der havde til virkning, at visse befolkningsgruppers dispositioner påførte andre befolkningsgrupper en merskat. Hvorfor skulle ordningerne overhovedet give ret til fradrag? De kunne sidestilles med folkepensionen, men folkepensionsbidraget var jo ikke fradragsberettiget. I øvrigt fandt han det urimeligt, at fradragene gavnede de rige mere end de mindre rige. Under udvalgsbehandlingen i folketinget ville han først og fremmest interessere sig for at blotlægge, hvilke sociale skævheder ordningerne i deres helhed medførte.

Hanne Reintoft (DK) betragtede loven som en fiduslov, der kun fremmede de velstillede på bekostning af dem, der betaler den fulde skattebyrde. Selve skattebetalingen var efterhånden blevet et yndet